

Domspraksis vedrørende Interneringsloven af 11. April 1925.

AF TROELS G. JØRGENSEN.

Lov Nr. 133 af 11. April 1925 om Sikkerhedsforanstaltninger mod visse Personer, der udsætter Retssikkerheden for Fare — almindelig kaldet Interneringsloven — har ved sin Fremkomst været gjort til Genstand for Omtale i N.T.f.S. 1925, S. 233 og 239. Løven ophører at have Gyldighed ved en ny alm. borg. Straffelovs Ikrafttræden og i alt Fald med Udgangen af Aaret 1927, og da der herefter kan gaas ud fra, at den vil behøve en Forlængelsesklausul for at faa Tilslutning til den nye Strfl., foreligger der en passende Anledning til et Overblik over den hidtil aflejrede Domspraksis. Og dette saa meget mere, som et og andet deraf maaske kunde fremkalde Overvejelser under Udarbejdelsen af Straffeloven med Tillægslove, saaledes den processuelle Anordning af Rettens Stilling overfor Valget mellem Straf og Internering og Spørgsmaalet om Opretholdelse af Internering af de seksuelt abnorme men ikke i almindelig Forstand mentalt svækkede. Hvad først Lovens straffeprocessuelle Indhold angaar, har det en Ejendommelighed, der falder mere i Øjnene nu, efterat Loven nogen Tid har været i Brug. Som det vil være i Erindring, ønskede man stærkt at faa Lovhjemmel til at gribe ind med Internering ogsaa overfor Personer, der allerede ved Lovens Ikrafttræden var dømt for Sædelighedsforbrydelser. Herom blev der da

ogsaa i § 1, 2. Stk. truffet Bestemmelse, dog at Sagen skulde være rejst inden et Aar efter Løsladelsen, og da det stod klart, at Kumulationen af Straf og Internering betød en alvorlig Udvidelse af Ansvar, har det været anset for magtpaaliggende saa hurtigt som muligt at faa Interneringsloven brugt overfor de til Afsoning hensiddende Sædelighedsforbrydere, saaledes at saa meget som muligt af Straffen kunde bortfalde. Ved denne Gruppe, der nu maa anses for udtømt, maatte der, naar man ikke processuelt vilde ordne Behandlingen som en Genoptagelse af Straffesagen, blive Spørgsmaal om at anlægge særskilt Sag alene til Internering. § 2 hjemler da saadanne særlige Straffesager, der saa ogsaa skal anlægges i Lovens Hovedtilfælde: at Psykopatens Farlighed indicerende, strafbare Handling ligger efter Lovens Ikrafttræden. Her kunde man i og for sig have optaget samme System som i Straffelovsforslagets §§ 18 og 75, hvorefter Retten afgør, om der overfor Personer, der ved den strafbare Handlingens Foretagelse befandt sig i en ved mangelfuld Udvikling, Svækkelse eller Forstyrrelse af Sjælsevnerne betinget varigere Tilstand, skal anvendes Straf eller Sikkerhedsforanstaltninger. Saaledes er Forholdet allerede efter alm. borg. Strfl. § 38, hvor Retten selvstændigt afgør, om den efterat have frifundet for Straffens ansvar paa Grund af Afsindighed vil anvende Sikkerhedsforanstaltninger paa Tiltalte. Loven af 1925, der er noget af en Forsøgslov, har imidlertid ikke villet give Underretterne Skønnet over Interneringsbetingelserne, men har villet forbeholde det for Landsretterne og Højesteret, og derfor er Forskriften blevet, at der ved Landsretten skal anlægges Straffesag til Internering. Der ved kommer det til at bero paa Anklagemyndigheden, om der kan paalægges Internering. Det samme System vil naturligvis kunne opretholdes under en ny Straffelov, hvis der træffes dertil sigtende Bestemmelser i et Tillæg til Retsplejeloven. Paa den anden Side kunde Forbeholdet af Landsrettens Competence til at paalægge Internering

ogsaa nok praktiseres saaledes, at Retten blev uafhængig af Statsadvokatens Paastand i den enkelte Sag, idet det kunde overlades Anklagemyndigheden at gaa til Landsretten med de Sager, hvori den ønsker Internering anvendt, medens Landsretten altsaa paa sin Side skulde kunne anvende Internering ogsaa paa Tiltalte, der efter Anklagemyndighedens Mening burde behandles med Straf.

Forstaaelsen af nævnte Regel har givet Anledning til Tvivl, nemlig i det Tilfælde, at Straffesagens Behandling kræver Nævninger. I et foreliggende Tilfælde afviste Østre Landsret en Misgerningssag fra Nævningetinget, fordi der principalt paastodes anvendt Internering, hvorimod Højesterets Kæremaalsudvalgs Kendelse af 24. Marts 1927 hjemviste Sagen til Nævningetinget. Vel er det givet, at en Interneringssag, uagtet den kan føre til livsvarig Frihedsberøvelse, i Mangel af positiv Hjemmel herfor ikke kræver Nævningemedvirken, men at den skulde være uimodtagelig herfor, er ligesaa lidt hjemlet, og Rpl. § 690 om Forening ved Nævningetinget af Straffesager, hvoraf kun nogle i og for sig kræver Nævninger, fører da ligefrem til, at Sagerne ikke skal skilles fra hinanden, hvilket ikke blot vilde være besværligt og byrdefuldt, men ogsaa gøre Skaar i Rettens Handlefrihed. Naar der under paa-gældende Sag principalt blev paastaaet Internering og subsidiært Straf, saa kan dette fra Anklagens Side falde naturligt, men er forøvrigt ligegyldigt. For Domstolene maa sikkert paa lignende Maade som ved Anvendelsen af Strfl. § 38 det principale Spørgsmaal være, om der kan nøjes med Straf, eller om der skal skrides til Internering. Saaledes er ogsaa Opstillingen i Straffelovsforslagets § 18. Anlægges Sag til Internering og Tiltalte findes egnet til Straf, frifindes der. Anlægges Sag til Straf og Tiltalte findes fuldt eller tildels tilregnelig, straffes der, selv om ogsaa Internering kunde være opnaaet. Saaledes maa bl. a. Underretterne altid forholde sig.

En Interneringssags Forelæggelse for Nævninger med-

fører iøvrigt ikke, at der kan stilles andre Spørgsmaal end det sædvanlige om Skyld i Gerningen. Interneringsbetin- gelsen Farlighed undergives kun Rettens Skøn.

Efter Rpl. § 705 skal Forfølgning mod samme Sigtede for flere Forbrydelser ske under samme Sag; saa meget mere maa da den formelt særlige Sag om Internering, der i Virkeligheden kun er Paastanden om en særlig Retsfølge af Forbrydelsen, forbindes med Sagen om Straffeansvar, saaledes at den f. Eks. maatte anses for afskaaren, hvis der blev benaadet for den idømte Straf og derpaa anlagt Sag til Internering. Uden at det er udtrykkelig udtalt, maa nemlig en Kumulation af de to Retsfølger anses ude- lukket¹⁾. Højesteretsdommen af 21. Sept. 1925, UFR. A 1925 S. 887, strider ikke herimod. Landsretten havde her straffet, og først under Anken paastodes der Interne- ring, men da Landsretsdommen var ældre end Lov 1925, forelaa ingen Forsømmelse, og Spørgsmaalet om Straf var stadig aabent.

I de Tilfælde, hvor en Tiltalt dømtes til Internering efter allerede tidligere for samme Handling at være idømt Straf, har Højesteret fritaget ham for at bære Internerings- sagens Omkostninger, hvorved Tanken netop har været denne, at han kun skulde bære Byrden ved en enkelt Retsfølgning jfr. Domme i UFR. 1926 A S. 604 og 671.

En Landsretsdom i UFR. 1925 A S. 764 anvendte In- ternering efter § 1, 1. Stk., for et den 10. Marts 1925 alt- saa inden Lovens Ikrafttræden begaaet røverisk Overfald og gik saaledes ud fra, at Loven havde tilbagevirkende Kraft efter hele sit Indhold — ikke blot med Hensyn til Sædelighedsforbrydelser, hvor det maa være en Følge af § 1, 2. Stk., at ogsaa slige tidligere Forbrydelser, der endnu ikke var paadømt efter den ældre Lovgivning, kan behandles efter Lov 1925, jfr. Højesteretsdom af 12. Maj

¹⁾ Jfr. *Aug. Goll* i *Monatsschrift für Kriminalpsychologie und Straf- rechtsreform*, 1927, S. 496.

1926 UfR. 1926 A S. 613. Denne Opfattelse var næppe rigtig jfr. UfR. 1925 A S. 887 Noten. Nævnte Dom, der blot beskriver Handlinger som Tiltalles Anvendelse af betydelig legemlig Vold, hvorved han aftvang en Enke et Pengebeløb, giver iøvrigt Anledning til den Bemærkning, at da Interneringslovens Forudsætning er Begaelse af en strafbar Handling, bør Dommen udtrykkelig fastslaa, hvilken Straffebestemmelse der er overtraadt; ved Siden deraf kan den udtale sig om den deraf indicerede Fare jfr. saaledes Højesterets Dom af 30. Maj 1927 UfR. 1927 A S. 613, der udtaler, at Forholdet, der i Landsretsdommen var omtalt som »Brandstiftelse«, vilde være at henføre under Strfl. § 281, 1. Stk.

Et Spørgsmaal, der har Betydning ved de rene Interneringssager — og disse forekommer stadig, naar Anklagemyndigheden anser det for overflødigt at nedlægge alternativ Straffepaastand — blev afgjort ved Højesterets Kæremaalsudvalgs Kendelse af 27. Maj 1925, UfR. 1925 A S. 640. I Mangel af udtrykkelig Lovhjemmel havde Østre Landsret næret Betænkelighed ved at anvende Varetægtsfængsel under Forundersøgelsen til en Interneringssag, men nævnte Kendelse statuerede Anvendeligheden af det paagældende Retsmiddel, under tilsvarende Betingelser som de i Rpl. for Strafforfølgning angivne¹⁾. Det vilde være mærkeligt, om Interneringen, der maa ses som det større Indgreb overfor Tiltalte, skulde savne de samme Hjælpe midler som Forfølgning til Straf. »Tvangsindlæggelse paa Anstalt« er ikke blot udstrakt i Tid, idet den varer til Farligheden er ophørt, men kan ogsaa virke med stærke Midler. Efter Justitsministeriets med Hjemmel i Lovens § 3 givne Regulativ af 5. Novbr. 1925 for Forvaringsanstalten paa Sundholm kan der i Tilfælde af Undvigelse eller Forsøg herpaa, Ulydighed eller andet Brud paa den Ro, Orden og Disciplin, der skal herske i Anstalten, træffes Bestemmelse om Hensættelse i Enkeltecelle i Anstaltens Celleafdeling

¹⁾ Jfr. *Eyvind Orlík*, i UfR. 1925 B S. 181.

eventuelt endog udover 3 Maaneder, og for at afværge truende Vold, betvinge voldsom Modstand eller forebygge Rømning kan der anvendes Spændetroje, Haandjern og lignende Sikringsmidler.

Med Hensyn til Reglen i Lovens § 4 om, at Tilsynsværger skal bistaa Tiltalte under Sagen, har Højesterets Ankeudvalg i Kendelse af 9. Marts 1927, HR. Td. 1927, S. 189, UFR. 1927 A S. 613, deraf draget den Slutning, at den til Tvangsindlæggelse dømtes Ankeafkald ikke var forbindende for ham, da han endnu ikke havde raadført sig med Tilsynsværgeren, for hvem Landsrettens Dom da ikke var forkyndt.

Der skal dernæst meddeles en Oversigt over Lovens Anvendelse, særlig som denne foreligger i Højesterets Domme. Af de i Lovens § 1 nævnte Sikkerhedsforanstaltninger ses der ikke at være gjort Brug af den mindre indgribende »Anvisning af Opholdssted eller Forbud mod Ophold paa bestemte Steder«, idet Dommene regelmæssig gaar ud paa at godkende eller forkaste et Krav om Tvangsindlæggelse, og de Anstalter, der er blevet anvendt hertil, har været Aandssvageanstalter, undertiden med Tilføjelsen »for arbejdsføre«, Sikringsanstalten ved Nykjøbing paa Sjælland eller Forvaringsanstalten paa Sundholm i København. Med Hensyn til sidstnævnte Anstalt, der er indrettet paa den Kommune tilhørende Arbejdsanstalt Sundholm, kan oplyses, at den har Plads for 16 Mænd og for Tiden udvides til 19. De indsatte har fælles Arbejds-, Spise- og Opholdslokaler, men særskilte Soverum, der ogsaa kan tjene til Ophold udenfor Arbejdstiden, der normalt er 8 og ikke over 9 Timer. Der er ikke Arbejdspligt, men Pligt til Deltagelse i Rengøring og ifølge et Tillæg til Husordenen af 25. Marts 1927 ogsaa Pligt til at deltage i Undervisning og Gymnastik, der agtes indført. Anstalten sørger eventuelt for Arbejde — saavidt muligt som Fri-luftsarbejde — hvorved der kan tjenes Arbejdspenge. Der er Adgang til Bøger og Blade. Tobaksrygning kan uden-

for Arbejdstiden finde Sted i det fælles Opholdsrum. Brevskrivning, Besøg og Forbrug af Penge foregaar under Kontrol. Løsladelse kan ske paa Prøve og paa nærmere Vilkaar under Kontrol af en Forening eller enkelt Person.

Antallet af Interneringssager, gennemførte til Dom, var ifølge en medio Oktober 1927 foretaget Optælling 39, heraf 25 endelig behandlede ved Landsret og 14 behandlede ved Højesteret. Af de nævnte 25 Sager havde 7 ført til Frifindelse for Internering, 18 til Domfældelse. I de 14 Højesteretssager var der frifundet for Internering i 3 og domt til Internering i 11. Antallet af Sager er i Slutningen af Perioden stærkt aftagende.

Da Tilfældenes Bedømmelse kræver Overvejelse af en hel Del subjektive og objektive Momenter, er Undersøgelsen af Højesterets Praksis, naar den skal gøres efter Domsregistre, noget besværlig, hvorfor nedenstaaende Gennemgang af de ved Højesteret behandlede Sager formentlig vil være af Interesse.

I. Dom af 21. September 1925. En 31-aarig ugift Fotograf havde gjort sig skyldig i samlejelignende Uterligheder overfor flere Drengene i Alderen 11—14 Aar. Han var i 1915 straffet med 6 Mdr. Tvangsarbejde for Uterlighed for Betaling og gensidig Masturbation overfor mange Drengene og unge Mennesker og i 1921 med 2 Aars Forbedringshus for Omgængelse mod Naturen og lignende grov Uterlighed overfor 15 Drengene, begge Gange som fuldt tilregnelig. Retslægeraadet erklærede ham for et kønslig abnormt, psykisk degenereret Individ og i høj Grad aandssvag. Landsrettens Dom var afsagt før Lov 1925, Anken førte til Tvangsindlæggelse paa Aandssvageanstalt, UFR. 1925 A. S. 887.

II. Dom af 3. Februar 1926. En 28-aarig ugift Mand, der ernærede sig som Skræddersvend og vagabonderende Spillemand, havde opfordret en 9-aarig Pige til at blotte sig. Han var straffet som fuldt tilregnelig i 1920 (to Gange), i 1921, 1922, 1923 og 1924 med Fængsel paa Vand

og Brød eller Fængsel paa sædvanlig Fangekost fra 40 til 150 Dage altid for Beføling og Blottelse af Piger i Alderen 5—11 Aar eller for Ekshibition overfor saadanne. Kreds-lægen skønnede, at hans abnorme Kønliv havde antaget saa faste Former, at det ikke lod sig rette; han var lar-velig begavet, men ikke aandssvag eller sindssyg. Dom til Tvangsindlæggelse paa Sundholm stadfæstedes, UFR. 1926 A S. 282.

III. Dom af 3. Februar 1926. En 19-aarig Mand havde befølt 4 Pigebørn i Alderen 5—7 Aar i Skridtet, dog kun en af dem indenfor Benklæderne. I 1924 var han straffet med 60 Dages Fængsel paa sædv. F. for som 16 eller 17-aarig overfor en halv Snes Pigebørn i 7—10 Aars Alderen at have gjort sig skyldig i lildels grove og samlejeligende Uterligheder. Efter Amtslægens Erklæring var han af ringe aandelig Udvikling, hæmmet af viddrevet Onani, noget sløv og ganske karakterløs, men ikke sindssyg eller aandssvag. Retslægeraadet anbefalede Internering. Medens Landsretten havde dømt-hertil, straffede Højesteret med 120 Dages Fængsel paa sædv. F. under Hensyn bl. a. til Tiltalles unge Alder og til de sidst begaaede Forholds i det hele mindre graverende Karakter, UFR. 1926 A S. 280.

IV. Dom af 19. Februar 1926. En 37-aarig Arbejder paa Møbelfabrik, gift og levende i godt Familieforhold, havde gentagne Gange ekshiberet overfor Kvinder i en Ejendoms Gaard. Siden 1913 havde han Gang paa Gang været under Tiltale, stadig kun for Ekshibition; han var to Gange straffet med Fængsel paa Vand og Brød, to Gange med Bøder, i to Tilfælde førte Undersøgelse ikke til Ak-tion, i 1919 frifandtes han som sindssyg, og ved senere Dom s. A. undergaves han Forvaring, I 1922 frafaldtes Tiltale mod Ophold paa Sindssygeanstalten, hvorfra han var undveget. Han var senere straffet som fuldt tilregne-

¹⁾ Jfr. *Goll* anf. Sted S. 501.

lig. Retslægeraadet erklærede ham for et i høj Grad seksuelt abnormt Individ, men ikke aandssvag eller sindssyg og anbefalede Internering. Paastand om Tvangsindlæggelse paa Sundholm toges ikke til Følge af Landsretten, da der ikke forelaa Fare for betydeligere Krænkelser af Retssikkerheden, men tiltraadtes af Højesteret under Hensyn til de stadig gentagne Overtrædelser, overfor hvilke de hidtil truffne Foranstaltninger havde vist sig uvirksomme, UFR. 1926 A S. 325. Den 6. Juni s. A. androg han om Interneringens Ophævelse; Landsrettens Afslag stadfæstedes den 20. Dec., UFR. 1927 A S. 79; i 1927 er han løsladt paa Prøve.

V. Dom af 31. Marts 1926. En 25-aarig Mand var i 1921 dømt til to Aars Forbedringshus og i 1923 til lige Straf i 3 Aar for uterlige Befølinger af Piger under 16 Aar, begge Gange som fuldt tilregnelig. Retslægeraadet erklærede ham for aandssvag og lidende af seksuel Hyperæstesi samt farlig. Det stadfæstedes efter § 1, 2. Stk., at han skulde tvangsindlægges paa en Aandssvageanstalt, UFR. 1926 A S. 395.

VI. Dom af 26. April 1926. En 49-aarig Mand var i 1896, 1903, 1912, 1917, 1922 og 1924 straffet for Ekshibition og i to Tilfælde samlejelignende Akter overfor smaa Piger dels med Fængsel paa Vand og Brød dels med Fængsel paa sædv. F. senest i 4 Mdr. samt tillige 4 Gange straffet alene for Betleri, stedse som ufuldstændig tilregnelig. Han var drikfældig og efter Retslægeraadets Erklæring i ikke ringe Grad aandssvag og lidende af seksuel Hyperæstesi. Landsrettens Dom om Tvangsindlæggelse paa en Aandssvageanstalt for arbejdsføre blev stadfæstet, UFR. 1927 A. S. 581.

VII. Dom af 7. Maj 1926. En 46-aarig ugift Gademusikant, pukkelrygget samt drikfældig, var i 1918, 1919, 1920, 1922 (to Gange) og 1924 straffet som fuldt tilregnelig for tildels grove Uterligheder (Beføling og Blottelse af Piger i Alderen 4—10 Aar samt Ekshibition overfor saa-

danne) med Fængsel paa sædv. F. fra 4 til 6 Maaneder og med Forbedringshus, i 1920 i 8 Mdr. og i 1924 i 2 Aar. Straffeanstaltens Læge antog, at han snart efter Løsladelsen vilde forbryde sig. Retslægeraadet ansaa ham ikke for sindssyg eller aandssvag, men for seksuelt abnorm og farlig. Under Hensyn til Forholdenes mindre gravevende Beskaffenhed frifandt Landsretten for Internering, medens Højesteret dømte til Tvangsindlæggelse paa Sundholm, UFR. 1926 A S. 604.

VIII. Dom af 12. Maj 1926. En 37-aarig ugift Arbejder havde i 1922 forsøgt Voldtægt og i 1925 fuldbyrdet Voldtægtsoverfald paa to henholdsvis 71 og 67 Aar gamle Kvinder. I 1909 var han straffet med 5 Aars Forbedringshus for Voldtægt af en 67-aarig Enke og i 1913 med lige Straf for Voldtægt af samme nu c. 71 Aar gamle Kvinde, begge Gange trods Beruselse som fuldt tilregnelig. Den observerende Overlæge betegnede ham som hysterisk. Retslægeraadet udtalte, at han ikke var sindssyg eller aandssvag, men psykisk noget abnorm og særlig stærkt paavirkelig af Alkohol, saa at hans Evne til at modstaa forbryderiske Impulser derved svækkedes. P. d. a. S. omtaltes han som en ualmindelig dygtig Arbejder, der ogsaa kun med store Mellemrum berusede sig. Medens Landsretten havde frifundet, dømte Højesteret til Tvangsindlæggelse paa Sundholm, UFR. 1926 A S. 613.

IX. Dom af 21. Juni 1926. En 42-aarig Mand havde i 1906, 1908, 1913, 1920 og 1924 været straffet som fuldt tilregnelig for Pæderasti, gensidig Masturbation og Beføling af Drengene i Alderen 6—15 Aar med Forbedringshusstraffe af tilsammen 13 Aars Varighed. Straffeanstalten nærede ikke Haab om, at han kunde modstaa sine Tilskyndelser. Retslægeraadet betegnede ham som hverken sindssyg eller udpræget aandssvag, men som ringe aandelig udviklet, psykisk abnorm og seksuelt hyperæstetisk samt farlig for Retssikkerheden. Dom til Tvangsindlæggelse paa Sundholm blev stadfæstet, UFR. 1926 A S. 671.

X. Dom af 25. Juni 1926. En 59-aarig ugift Barber havde for Ekshibition og anden Uterlighed overfor Børn i Alderen 5—10 Aar i 1896, 1917, 1918 og 1920 været straffet som fuldt tilregnelig med større Fængselsstraffe og Forbedringshus og var i 1924 idømt 3 Aars Forbedringshus for Ekshibitioner overfor 10 Aars Piger og i høj Grad uterligt Forhold overfor en af dem. Efter Retslægeraadets Erklæring var han, der var impotent overfor Kvinder, ikke aandssvag eller sindssyg, men seksuelt abnorm og farlig. Han hævdede selv, at hans Driftsliv under den sidste Afsoning var faldet til Ro, hvad den observerende Læge dog ikke ansaa for sandsynligt. Efter Fængselsinspektørens Mening vilde Interneringstruslen virke tilstrækkelig afstivende. Landsretten idømte Tvangsindlæggelse paa Sundholm, men i Anken toges Paastanden herom ikke til Følge, idet Højesteret fandt det beærenkeligt at mene, at han nu var saa farlig, at Internering paakrævedes, UFR. 1926 A S. 683.

XI. Dom af 27. Maj 1927. En 40-aarig Mand havde rettet Opfordring om Samleje til 3 Skolepiger i 13—14 Aars Alderen, I 1904, 1908 og 1914 havde han for Voldtægtsforsøg i Forbindelse dels med Tyveri dels med uterlig Opfordring til en 16-aarig Pige været straffet med Strafarbejde i $2\frac{1}{2}$, 4 og 8 Aar. Han var 6 Gange straffet for — iøvrigt ubetydelige — Tyverier og havde siden sit 18. Aar — bortset fra 2 Tidsrum paa 5 og 6 Maaneder — kun været fri for Fængsel i 6 Perioder paa højst 1 Md. hver. Han var straffet som fuldt tilregnelig, men erklæredes af Retslægeraadet for aandssvag i ringere Grad og anbefalede til Internering. Dom til Tvangsindlæggelse paa Arbejdsanstalt for arbejdsfore stadfæstedes, UFR. 1927 A S. 608.

XII. Dom af 30. Maj 1927. En 22-aarig Mand, der tre Gange var undveget fra Ebberødgaard, hvor han var indlagt efter Landsretsdom paa Grund af røverisk Overfald, havde for at skjule et begaaet Tyveri tændt Ild

paa en Herregaards Hovedbygning. Han var som fuldt tilregnelig straffet i 1920 og 1923 for Brandstiftelse og Tyveri med Forbedringshusstraffe og to Gange i 1922 for Tyveri. Efter vedkommende Overlæges Erklæring var han et kun i ringe Grad aandssvagt, i høj Grad psykopatisk degenereret Individ med vagabonderende og forbryderske Tendenser og anbefaledes af Retslægeraadet interneret. Landsrettens Dom om Tvangsindlæggelse paa Sikringsanstalten i Nykøbing stadfæstedes, UFR. 1927 A S. 613.

XIII. Dom af 14. Juni 1927. En 39-aarig Mand havde paa en paatrængende Maade betlet hos en Mand, og da en Kammerat vilde holde ham tilbage, slaaet denne. Han havde i Aarene 1905—23 været straffet 14 Gange, deraf 6 Gange for Vold, navnlig overfor Politiet, og grov Polituorden og iøvrigt for Tyveri, Hæleri og Belleri. I Stationsbyen Sindal, hvor han boede, havde han i Aarevis været frygtet for sin Ustyrlighed under Beruselse, og der ytrede stærke Ønsker om at faa ham interneret. Efter Retslægeraadets Erklæring var han farlig under Indflydelse af Alkohol, hvoraf han iøvrigt ikke paavirkedes abnormt, men ikke aandssvag eller sindssyg. Som ædru var han flittig og ikke brutal overfor sin Familie. Han var af Landsretten frifundet med Hensyn til Tvangsindlæggelse og straffet med 20 Dages Fængsel paa sædv. F. Dette stadfæstedes, men med Forhøjelse af Straffen til Tvangsarbejde i 6 Maaneder, hvorhos der gaves ham »Spirituspaalæg«, UFR. 1927 A S. 630.

XIV. Dom af 31. August 1927. En 26-aarig ugift Arbejder havde behandlet en 12 Aars Dreng uterligt. I 1924 var han straffet med 60 Dages Fængsel paa sædv. F. og i 1926 med 8 Mdr. Forbedringshus for gentagne uterlige Befølinger af Drengene i Alderen 8—14 Aar. Efter Retslægeraadets Erklæring var han ikke sindssyg eller aandssvag, men seksuelt abnorm. Som mulig disponeret til Sindssyge mentes han at kunne have Skade af længere Tids Fængselsstraf. Medens Landsretten havde straffet

med 40 Dages Fængsel paa sædv. F., dømtes han ved Højesteret til Tvangsindlæggelse paa Sundholm.

Disse 14 Sager maa siges at give et ganske fyldigt Billede af de Grundsætninger, Højesteret har fulgt og kan ventes at ville følge ved Lovens Anvendelse. At der indenfor Domstolene har hersket Usikkerhed i Anvendelsen, er umiskendeligt, naar det ses, at der kun i 7 Tilfælde var Overensstemmelse i Resultatet, medens Højesteret i 4 Tilfælde anvendte Internering, hvor Landsretten havde fritaget herfor eller anvendt Straf, i 1 Tilfælde straffede, hvor der var anvendt Internering, og i et Tilfælde fritog for anvendt Internering; i Tilfælde I kom Spørgsmaalet ikke frem. Det ses, at Højesteret har vist noget større Tilbøjelighed til at internere end Landsretterne, og de to Undtagelser, Tilfældene III og X, kan nok siges at bekræfte denne Regel. Her var nemlig dels Tale om en meget ung Mand, paa hvem der ikke i Forvejen var prøvet med en alvorligere Straf, og hvis senere Forseelser var af væsentlig ringere Betydning end hans tidligere, dels om en alderende Mand, der hørte til dem, der inden Lov 1925 havde paabegyndt en Strafafsoning medførende 2 Aars Frihedsberøvelse, og overfor hvem der var nogle Holdepunkter for, at man ikke behøvede — uden ny Anledning — at føje Internering til Straffen. For begge de paagældende gjaldt det, at den personlige Frihed var dem et virkeligt Gode, hvoraf ogsaa fulgte, at Udsigten til Tabet heraf paa ubestemt Tid kunde ventes at virke hæmmende. Paa den unge Mand anvendtes en ret stræng Straf. Overfor aandsvage eller socialt forkomne Personer, der vanskelig kan klare sig uden offentlig Hjælp, maa Interneringen betragtes som et mindre betænkeligt Indgreb.

De af Loven i Almindelighed krævede subjektive Betingelser — mangelfuld Udvikling, varigere Svækkelse eller Forstyrrelse af Sjælsevernerne — fører Tanken hen paa Betingelserne efter Strfl. § 39. Tilfældet XII er det eneste, hvori der interneredes for andet end Sædelighedsforbry-

delse. Den paagældende var her tidligere straffet som fuldt tilregnelig og karakteriseredes som psykopatisk degenereret og i ringe Grad aandssvag. De senere Tidens Erkendelse af det irrationelle i Anvendelsen af de nedsatte Straffe paa de varigt svækkede har faktisk begrænset Anvendelsen af § 39, men i de to Loves Systematik maa der antages at være trukket en Parallel mellem ovennævnte Angivelse af de subjektive Betingelser og § 39.

Idet Loven af 1925 saa indskyder Ordene »herunder seksuel Abnormitet«, udvider den derimod bevidst det subjektive Omraade for Sædelighedsforbrydelsernes Vedkommende, saaledes at det klarlig kommer til at omfatte Tilfælde af fuld Tilregnelighed. Kun i Tilfældet VI var der paa en Sædelighedsforbryder før anvendt § 39, men han var betegnet som i ikke ringe Grad aandssvag. I flere Tilfælde var der kun Tale om en seksuel Abnormitet, der ikke kunde indvirke paa Tilregneligheden. Her har der da, overensstemmende med hvad der har været Forudsætningen ved Lovens Udarbejdelse, ikke været Tvivl om, at »Abnormitet« ogsaa rummede en voksen Mandspersons kønslige Tilbøjeligheder overfor Smaapiger. Den under VIII omhandlede 34-aarige Mand, der forgreb sig paa meget gamle Kvinder — og som maaske allerede kunde henføres under Hovedgruppen — maatte ogsaa forsaavidt kunne betegnes som seksuelt abnorm. Der har derimod ikke været krævet Internering med Hensyn til Personer, der forbryder sig i Kraft af en abnormt brutal men normalt indstillet Kønsdrift, og saa langt lader Lovens Udtryk sig antagelig heller ikke strække.

Hvad Lovens anden Forudsætning, Farligheden, angaar, ses det, at de til Internering dømte regelmæssig har haft flere udstaaede Straffe bag sig. Faren bliver »nærliggende og alvorlig«, naar det viser sig, at sædvanlig Straf ikke har bekæmpet Tilbøjeligheden til Overtrædelse. Endvidere skal der være Fare for »betydeligere Krænkelser af den almindelige Retssikkerhed ved Sædelighedsforbrydelse,

grove Voldshandlinger, Brandstiftelse eller anden almenfarlig Forbrydelse«. Ikke enhver Sædelighedsforbrydelse vil kunne betegnes som en betydeligere Krænkelser. Naar der interneredes i Tilfældet XI, saa var Tiltaltes uhøviske Opfordring til Pigerne ikke i sig selv nogen stor Overtrædelse, og der var heller ingen Fare for, at han ved selve denne Lejlighed skulde begaa nogen større; dertil var Forholdene ikke gunstige. Det var hans Straffeliste, der indicerede Faren, naar det viste sig, at han ikke kunde beherske sig. Hans tidligere Voldtægtsforsøg havde været indledet med lignende Henvendelser. Om Forseelsen Exhibition jfr. IV kan det siges, at et enkelt Tilfælde næppe er nogen betydeligere Krænkelser, men naar Straf viser sig virkningsløs, og Personen fortsat dyrker denne Tilbøjelighed, bliver Forargeligheden af tilstrækkelig betydeligt Omfang.
